

HARLEQUIN®

011
NOVEMBER

JÕULUAEGNE ETTEPANEK

CINDY KIRK

Emilia

Cindy Kirk
THE CHRISTMAS PROPOSITION
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
KorrektorMari Mets

© 2010 by Cynthia Rutledge
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B11233511
ISBN 978-9949-25-147-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Mõnikord on raamatu süžee nii selge, et raamat kirjutab end peaaegu ise valmis. Nii juhtus teosega „Tundmatusse armunud“, mis on käesoleva lühiseeria teine raamat. „Jõuluaegne ettepanek“ võttis pisut kauem aega. Kui ma seda kirjutama hakkasin, võtsin kõigepealt ühe suuna, ent taipasin siis, et see ei meeldi mulle. Niisiis võtsin ma end kätte, tegin mõningaid muudatusi ning lasin tegelastel ohjad haarata. Ma pean ütlema, et ei kavatsenud sugugi lapsi kosjasobitajateks teha ega Mary Karenit ja Travist nii olulisteks kõrvaltegelasteks muuta. Sellele vaatamata said nad nii olulisteks, et ma loodan, et järgmine raamat pajatab juba nendest.

Käesoleva raamatu juurde tagasi pöördudes – ma olen väga rahul sellega, kuidas see lõpuks välja kukkus. Seda oli äärmiselt tore kirjutada ning ma loodan, et naudite selle lugemist!

Parimate tervitustega

Cindy Kirk

*Mu toimetajale Patience Smithile.
Pärast kõiki neid ühiseid aastaid oled sa mu meelest
endiselt parim!*

Esimene peatiikk

Ühes oma varasemas lapsepõlvemälestuses loopis Derek Rossi oma isale kerget pesapalli. Sellest ajast alates oli ta oma kolmekümne kahe eluaasta jooksul mänginud rohkemates pesapallimängudes, kui suutis kokku lugeda. Üllataval kombel ei olnud ta kunagi palliga pihta saanud. Täna seni.

Ta isegi ei näinud seda söötu, mille pärast ta põlvili vajus. Ühel hetkel rääkis ta pesapallikoolituse koordinaatoriga juttu ning jälgis, kuidas poisid-tüdrukud Jackson Hole'i spordisaalist lahkuvad. Järgmisel tagus ta pea juba pööraselt valutada. Derek pilgutas silmi ja püüdis järsku häguseks muutunud pilku fookusesse saada.

Justkui võluvael ilmus tema ette heledajuukseline sinisilmne ingel ja põlvitas, kulm murelikult kortsus. Ta lõhnas vanilje järgi ning võimla eredates tuledes säras ta ümber ebamaine kuma. Sellise olendi ees ei paistnud põlvili olemine sugugi passivat. Mees püüdis tõusta, kuid naine haaras tal kindlalt käest.

„Istu maha.” Naise puudutuse soojus tõi Dereki reaalsusesse tagasi ning veenis teda, et tegu pole ilmutusega. „Ma tahan veenduda, et sa kombes oled, enne kui kuskile lähed.”

Mehe peas kõmav vali trummeldamine mattis naise sõnad peaaegu enda alla. Derek pingutas, et kesken-duda. „Oled sa arst?”

„Kiirabiõde.” Naine tõstis vasaku käe. „Kui mitut sõrme ma näitan?”

Mees kissitas silmi ning hakkas naise kätt selgelt nägema. „Kahte.”

Ta tabas naise pilgu ning tundis hetkeks, et hõljub, upub nende tavaainesesse sügavusse... kuni märkas, et müra ja inimesed nihkusid talle üha lähemale ning ümbritsesid ja lämmatasid teda.

Naine ilmselt tajus ta järsku ebamugavustunnet, sest ütles üle vestluskõma: „Tehke ruumi, teie kõik.”

„Kuulge, inimesed, minge laiali,” ütles kajana üks mehehäääl. „Tal pole viga midagi.”

Rahvasumm vajus laiali ning Dereki paanika haihtus. Jutuhääled taandusid kaugeks mühaks. Dereki nägemisulatusse ilmus ürituse üks korraldajatest, Ron Evans, kuid tolle tähelepanu oli koondunud õele. „Kas sa arvad, et peaksime kiirabisse helistama?”

„Ei mingit kiirabi,” vastas Derek naise asemel. Meedia lisatähelepanu oli viimane, mida ta vajas. Pealegi tundis ta end hästi. Või tunneks, kui ta pea tagumise lõpetaks.

„Ma arvan, et kiirabi pole vaja, Ron, aga jääkott ja Tylenol oleks küll abiks.” Õe huulte ilmus kahetsev naeratus. „Kardetavasti panin ma esmaabivarustuse liiga vara ära.”

„Kohe toon,” ütles Ron minema kiirustades.

Õde ei pööranud Derekilt isegi siis pilku, kui käe kotti pistis ja sealt pliiatslambi võttis.

Ta suunas mehe vasakusse silma valgusvihi. Derek tõmbus võpatades tahapoole.

„Ole paigal,“ ütles naine rahustaval, kuid vastuvaidlemist mittesallival toonil.

Mees tegi, mis õde käskis, ning too välgutab taas lampi.

„Su pupillid reageerivad valgusele hästi,“ ütles naine asjatundlikul toonil, mis meest julgustas. „Kuidas su nägemine on?“

„Hägune, aga läheb paremaks.“ Mees hõõrus vasakust meelegohast pisut kõrgemalt pead. „Mu pea teeb igatahes haiget.“

„Ron peaks iga hetk tagasi jõudma.“ Kuigi naise ilme oli endiselt rahulik, mõõtis ta pilguga kohta mehe peas, mida too tundis iga sekundiga rohkem muhku minemas. „Ütle mulle, palun, kes sa oled?“

Kuigi Derek oli Jackson Hole'is viibinud vaid lühikest aega, oli tema korraldatud detsembri esimese nädala pesapallikoolitus kõvasti tähelepanu pälvinud.

„Ma olen Derek Rossi,“ ütles ta, üllatunud, et naine teda ära ei tundnud.

Naine oleks justkui Dereki mõtteid lugenud ning ta suunurgad kaardusid ülespoole. „Ma tean, kes sa oled. Ma tahtsin lihtsalt veenduda, et sina ka tead.“

Derek juurdles, kas naine teab, kui kaunis ta naeratahes on. Siis sai ta enda peale pahaseks. Muidugi teab. Ta on kaunis naine. Nood teavad alati selliseid asju. Derek nägi naise vasaku käe sõrmes teemandiga sõrmust ja avastas, et tunneb oma päästeingli vastu huvi, olgugi et too on abielus. „Ja kes sina oled?“

„Minu nimi on Rachel Milligan.“ Naine lükkas saleda käega kõrvale näole langenud isemeelse blondi

juuksesalgu. „Ma olen Jackson Hole’i memoriaalhaigla kiirabiõde. Ma olin täna siin esmaabipunktis. Kardetavasti oli see mu väike tüdruk, kes sulle vastu pead andis.“

„Ma ei tahtnud.“

See vaikne hääl kostis mehe vasakult küljelt. Derek pööras valu ignoreerides pea sennapoole. Racheli tütar seisis ta kõrval ja tammus murelikult jalalt-jalale.

Rachel naeratas tüdrukule julgustavalt. „Tema on Mickie.“

„Mul on väga kahju, härra Rossi,“ ütles laps talle lähemale astudes.

Derek arvas, et tüdruk on üheksane, ehk kümnene. Ta oli kõhn, kuid mitte alatoitumusest. Ta nägu oli tedretähniline ning ta silmad olid erinevalt ema omadest erkrohelised ja ääristatud tumepruunide ripsmetega. Kõige enam pälvisid Dereki tähelepanu aga tüdruku juuksed. Need polnud blondid, aga ka mitte pruunid ja need ulatusid talle pikkade rull-lokkidena poole seljani. Tüdruk oli pigem armas kui ilus. Derek järeldas, et laps on isasse.

„Ma nägin põrandal palli ja viskasin selle sinu poole.“ Nüüd olid tüdrukul pisarad silmas. „Ma ei tahtnud sulle pihta visata.“

Enne, kui Derek vastata sai, jõudis tagasi koolituse korraldaja, ühes käes veetops ja Tylenol ning teises jääkott.

„Aitäh, Ron.“ Derek neelas tabletid alla ja surus jääkoti hellalt vastu pead.

See tehtud, jäi ta tüdruku sõnade üle mõttesse ning juurdles, kas ta ikka oli õigesti kuulnud. See oli korralik obadus. Kas viskajaks oli tõesti tüdruk?

„Kas sa annad mulle andeks?“ Pisarad voolasid nüüd juba tüdruku põskedel.

„Härra Rossi saab aru, et see oli õnnetus.“ Naine vaatas Derekile otse silma. Ta ilme meenutas mehele oma kutsikat kaitsva tiigri oma. „Ta pole su peale pahane.“

Derek vabastas end Racheli haardest ning tõusis. Naine astus talle kärmelt järele ja jäi Dereki lähedale seisma, justkui kartes, et mees kokku kukub. Hetkeks tundus Derekile, et nii võib tõepoolest juhtudagi, ent õnneks jäi tema ümber ringi käiv ruum siis seisma.

„Ma ei ole pahane,“ ütles ta. „See oli muljetavaldav.“ Mickie kallutas pea küljele ja oli ilmselgelt segaduses.

Racheli suu vajus lahti. „Muljetavaldav?“

„Su lapsel on kõva söödukäsi.“ Mees pööras tähelepanu tüdrukule. „Kui kaua sa palli oled mänginud?“

Mickie pilgutab silmi. „Üldse pole. Ma tulin täna lihtsalt Rachelile appi.“

„Sa kutsud oma ema Racheliks?“ Derek elas Californias ning tundis paljusid lapsi, kes kutsusid oma vanemaid eesnimediga. Tegelikult nõudis enamik emasid ja isasid, et lapsed nii teeksid. Mees lihtsalt ei osanud arvata, et Jackson Hole'is sama lugu on.

„Rachel on mu kasuema.“ Tüdruk langetas pea ja põrnitses oma jalgu. „Ma olen tema juures ainult ajutiselt.“

Eemal pillas keegi sületäie pesapallikurikaid puitpõrandale ning Derek võpatas. Ta pead läbistas lõikav valu. Mees hingas järsult sisse.

„Sul on valus.“ Ron astus talle lähemale, silmad muret täis. „Ma arvan, et peaksime su arsti juurde viima...“

„Mul pole viga midagi.“ Derek surus jääkoti tugevalt vastu pead ja viipas Racheli poole. „Mul on isiklik kiirabiõde.“

„Rachelist paremat pole. Ta oli töö, kui mu poeg eelmisel aastal haiglasse viidi.“ Hetkeks muutus vanema mehe pilk süngeks, aga siis pani ta käe isalikult Derekile õlale. „Kui see sulle järgmisel nädalavahetusel veel valu teeb, siis me võime su kohtumised tühistada.“

„Ei mingil juhul.“ Derek oli lubanud järgmisel laupäeval eratunde anda ning ta pidas oma lubadusi. Lisaks oli sellest saadav tulu Jackson Hole'i vireleva suure venna ja suure õe programmi jaoks eluliselt oluline.

„Luba vähemalt, et kannad järgmise nädala jooksul enda eest hästi hoolt,“ käis Ron peale.

Derek teadis, et Roni pealekäimine ajaks mõned mehed närvi, kuid ürituse koordinaatoril oli suur süda. Derek oli seda näinud viisist, kuidas hallipäine mees päeval lapsi ja nende vanemaid kohtles.

„Luban,“ ütles Derek.

„Hästi.“ Üle Roni näo libises kergendusvirve. Ta võttis käe Dereki õlalt ja heitis pilgu kellale.

„Mine aga, Ron,“ julgustas Rachel teda. „Ma panen ise ukсед lukku.“

„Uste lukustamine on minu ülesanne, mitte sinu,“ protesteeris Ron.

„Jah, aga Amy Sue ootab sind klaveritundi. Su lapselaps pettub, kui sa kohale ei ilmu.“ Racheli toon muutus veenvaks. „Lisaks on mul nii rohkem aega härra Rossit jälgida, enne kui luban tal autoga koju sõita.”

„Ärge minu pärast muretsege,“ segas Derek vahele. Teda ärritas, et temast räägiti nii, justkui teda polekski seal. „Ma luban, et olen paari tunni pärast nagu uus.”

„Näed, Ron?“ jätkas Rachel. „Derek arvab samuti, et peaksid klaveritundi minema.“

Derek polnud küll otseselt seda öelnud, aga ta ei kavatsenud ka vastu vaielda. Ron ei pidanud tema pärast kohale jääma.

Vanem mees mõtles hetkeks ja noogutas siis. „Te veensite mind.“

Rachel hingas kergendatult. Hetkeks oli ta arvanud, et vanem mees tahab jääda. Ent perekond oli Roni jaoks oluline. Pärast seda, kui ta eelmisel aastal mootorrattaõnnetuses poja kaotas, oli ta hakanud oma lähedasi veel rohkem tähtsustama. Sellegipoolest pöördus ürituse korraldaja otsejoones ukse poole suundumise asemel taas Dereki poole.

Rachel vaikis ja kuulas, kuidas mehed rääkisid. Teda hämmastas Dereki pühendumine noorte õpetamisele. See oli väga kaugel sellest, mida naine oli viimasel ajal ajakirjandusest lugenud ja kuulnud.